Léon Degrelle

Μεγαλειότατε, Εσείς και εγώ...

Contra La Modernità

1991

Léon Degrelle

Μεγαλειότατε, Εσείς και Εγώ...

Ανοιχτή επιστολή στον Βασιλιά του Βελγίου

1991

EDITION DE L'ASSOCIATION CONTRE LA CENSURE
Μαδρίτη – Παρίσι – Βρυξέλλες

Contra La Modernité

Μετάφραση - Επιμέλεια: ContreLaModernité

Πηγή: https://archive.org/details/sire-vous-et-moi/mode/1up

Στην εξορία, 15 Νοεμβρίου 1991

Προς τον βασιλιά Βαλδουίνο στο παλάτι του, στις Βρυξέλλες.

Μεγαλειότατε,

Αυτούς τους μήνες, ακόμα και ο πιο βλάκας από τους υπηκόους σας έχει συνειδητοποιήσει την τελική καταστροφή που προκλήθηκε από την ΕΣΣΔ.
Δεν νομίζετε λοιπόν ότι ήρθε η ώρα – ένας Θεός ξέρει πόσο αργά ήρθε! – να αποδοθεί δικαιοσύνη στα ατρόμητα αγόρια του λαού σας, που πριν από 50 χρόνια πήγαν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τη γενέτειρά τους, προσφέροντας το αίμα τους για να γλιτώσουν την Ευρώπη από την εξάπλωση του κομμουνισμού;
Πολλοί αργόστροφοι κατάλαβαν πρόσφατα τον κίνδυνο που αντιπροσώπευε τα ¾ του αιώνα για όλη την ανθρωπότητα.
Ο Lenin και αργότερα ο Stalin, είχαν καταφέρει να σκοτώσουν ατιμωρητί δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους και να σύρουν άλλα τόσα εκατομμύρια ανθρώπους στα γκουλάγκ της ατίμωσης. Από το 1917, είχαν υποδουλώσει 20 λαούς. Αποτελούσαν έναν συνεχή κίνδυνο σκλαβιάς για την υπόλοιπη Ευρώπη.
Ό,τι προερχόταν από αυτούς ήταν ανεκτό. Οι λεγόμενες «δημοκρατικές» κυβερνήσεις είχαν καταπιεί τα εκατομμύρια εγκλήματά τους σαν μαγικά φίλτρα.
Ήταν ικανοποιημένοι με τα χάλια τους και έλαβαν ένα «αμάρτημα της νιότης».
Ο Tintin στη χώρα των Σοβιέτ (1929) από τον Hergé, τον αξέχαστο πρόδρομο.
Όσο για εμάς τους Ρεξιστές, που είχαμε δώσει από το 1936 τον εθνικό μας αγώνα με την ιαχή «Rex ή Μόσχα», ήμαστε ήδη εγγεγραμμένοι στον φάκελο κατηγοριών που ετοιμαζόταν εναντίον μας το 1945 κάτω από το σφυρί του αντιφασισμού!
Λέγοντας ανοησίες στο πλήθος, 100 ψευτο-διανοούμενοι υμνούσαν την αριστεία των Σοβιέτ.
Γράφει ο Henri Barbusse: «Η φιγούρα του Lenin θα εμφανιστεί σαν ένα είδος Μεσσία».
Μεσσία!
Μεσσίας και ο διάδοχος! Ο Barbusse επικρότησε την «αληθινή λατρεία που έχει ο λαός για τον Stalin».
Όλα ήταν θαυμάσια από αυτούς τους δύο ευεργέτες! Ακόμα και τα μωρά που γεννιούνταν, ήταν μεγαλύτερα και ομορφότερα!
«Τα νεογέννητα είχαν κατά μέσο όρο ύψος 42cm και βάρος 3000 γραμμάρια. Τώρα έχουν κατά μέσο όρο ύψος 46cm και βάρος 3613 γραμμάρια»! (Henri Barbusse)

«Στη Σοβιετική Ένωση, τα οικονομικά επιτεύγματα ήταν τεράστια. Ειδικά τα οικονομικά», πρόσθεσε ο Γενικός Γραμματέας του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, ένας χαμένος ονόματι Mauroy. Αλλά, εκείνη την εποχή ως προς την οικονομία η ΕΣΣΔ άφησε 300 εκατομμύρια δυστυχείς να πεθάνουν από την πείνα!
Ο σοβιετικός τρόμος ήταν ένα θαύμα από μόνος του. Φωνάζει ο Louis Aragon, «λέω τη λέξη τρόμος από τα βάθη των πνευμόνων μου».
Το ευχήθηκε και στους συμπατριώτες του, λέγοντας: «Υμνώ την GPU που είναι απαραίτητη για τη Γαλλία». Και αναφώνησε γεμάτος ενθουσιασμό: «Ω μεγάλε Stalin, ω ηγέτη των λαών! Εσύ που δημιουργείς τον άνθρωπο! Εσύ που κάνεις τη γη γόνιμη! Εσύ που αναζωογονείς τους αιώνες»! Ο ύμνος έγινε παραλήρημα: «Εσύ που κάνεις την άνοιξη ανθηρή! Εσύ που κάνεις τις μουσικές χορδές να δονούνται»! (αποσπάσματα του Pierre Rigoulot, Les Paupières lourdes). «Ο Stalin συνέβαλε στην αξιοπρέπεια της ανθρωπότητας», κατέληξε ο μάγος André Malraux!
Πράγματι, ο Lenin είχε ξεκαθαρίσει το πρόγραμμά του χωρίς υπερβολικούς συναισθηματισμούς από το 1918, δηλαδή «να καθαριστεί η ρωσική γη από τα επικίνδυνα έντομα». «Συμπεριλαμβάνονται και τα γαλλικά έντομα!», πρόσθεσε με στόμφο ο φιλάνθρωπος Aragon…
Για να εφαρμοστεί πλήρως αυτή η κάθαρση από τα δυτικά σκαθάρια, ο Stalin τον Αύγουστο του 1939 είχε αφήσει τις αφελείς «δημοκρατίες» να πέσουν, παρόλο που είχαν τρέξει προς τη Μόσχα εκλιπαρώντας να συμμαχήσουν μαζί του. Επίσης, ο Stalin εκμεταλλεύτηκε τη διαμάχη με τη Δύση – που είχε γίνει έντονη εξαιτίας του – και από το Σεπτέμβριο του 1939 είχε στα χέρια του το 1/3 της Πολωνίας (θα έστελνε σύντομα 1.000.000 Πολωνούς να δροσιστούν στα γκουλάγκ της Σιβηρίας).
Τον Ιούνιο του 1940 έγινε μια μεγάλη γαλλο-γερμανική μάχη στη Sedan και στο Biarritz. Ο Stalin χωρίς να χάσει χρόνο και χωρίς να ρίξει ούτε μια σφαίρα, αξιοποίησε αυτή την τύχη και κατέλαβε την Εσθονία, τη Λετονία, τη Λιθουανία και ένα μέρος της Ρουμανίας.
Ενώ μόλις είχε καταβροχθίσει μετά βίας αυτά τα τεράστια σνακς, είχε στείλει στο Βερολίνο το Νοέμβριο του 1940 τον θρασύ και γκρινιάρη Molotov (Υπουργός Εξωτερικών της ΕΣΣΔ), ώστε να διεκδικήσει η ΕΣΣΔ τον έλεγχο των Βαλκανίων, η κυριαρχία της Μαύρης Θάλασσας μέχρι τις ακτές της Κωνσταντινούπολης και – η πιο υπερβολική απαίτηση – η σοβιετική επικράτεια να καταλήγει στη Δανία και στη Νορβηγία.
Εν ολίγοις, έπρεπε να παραδοθεί το «αδύναμο σημείο» της Ευρώπης, δηλαδή τα βαλκανικά κράτη καθώς και σημεία που είχαν στρατηγική σημασία στη Μαύρη Θάλασσα και στον Ατλαντικό Ωκεανό! Και έτσι, η Ευρώπη θα ήταν στο έλεός του.
Ο Hitler δεν είχε ξεκινήσει. Τον Απρίλιο του 1941, ο Stalin σε συνεργασία με τον Αμερικανό στρατηγό Donovan, δεξί χέρι του προέδρου Roosevelt στο Βελιγράδι προκάλεσε τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία, ώστε να κρατήσει τον

Hitler σε αγωνία! Έτσι, ο Hitler ανάγκασε το αντισοβιετικό οδόφραγμα να μετακινηθεί για δύο μήνες μέχρι την Πελοπόννησο. Αυτό το χρονικό διάστημα θα έδινε την ευκαιρία στον Stalin να συγκεντρώσει έως και 5.500.000 γενίτσαρους από τα δυτικά σύνορά του, για να επιτεθούν στην ανοιχτή Ευρώπη ανά πάσα στιγμή!
Τα δόντια του Stalin ήταν δόντια Caiman (αλιγάτορας).
Το σοβιετικό κύμα θα κατρακυλούσε μέχρι τον Ατλαντικό σαν την καταβρωχθιστική λάβα ενός τεράστιου ηφαιστείου.
Η ευρωπαϊκή επίθεση που έγινε μετά από καθυστέρηση δύο μηνών τον Ιούνιο του 1941, νίκησε οριακά τον Stalin.
Εκείνη τη μέρα, όλη η Ευρώπη έπρεπε να είχε επιτεθεί. Για τα εδάφη της! Για το σώμα της!
Αλλά, η Ευρώπη ήταν τυφλή το 1941. Περιπλανιόταν με τα χέρια της να είναι στον αέρα. Έπρεπε να περάσουν 50 χρόνια (1991) για να ξαναβρεί εν μέρει την όρασή της και τα μάτια της να έχουν ξεπλυθεί από τα ίδια τα θύματα του σταλινισμού.
Παρόλα αυτά, έσπευσαν εκατοντάδες χιλιάδες Ευρωπαίοι εθελοντές από 28 διαφορετικές χώρες για να πράξουν το καθήκον τους. Υπήρχαν ανάμεσά τους άντρες που εμφορούντο από έναν ένθερμο πατριωτισμό. Δύο Λεγεώνες νεαρών Φλαμανδών και Βαλλόνων. Πολέμησαν στο Ανατολικό Μέτωπο και έδειξαν έναν ηρωισμό που κανείς δεν τόλμησε να αμφισβητήσει. Σχημάτισαν δύο Μεραρχίες, τη Langemarck και τη Wallonien. Μέσα σε 4 χρόνια μαχών, θυσιάστηκαν χιλιάδες ένθερμοι νέοι για την υπεράσπιση της Ευρώπης και των πατρίδων τους.
Τι έκαναν εκείνη την εποχή οι Βέλγοι που κρύφτηκαν στο Λονδίνο, αυτοί που αν ήταν ειλικρινείς θα έπρεπε από το καλοκαίρι του 1940 να είχαν απομακρυνθεί από τους Γερμανούς, τον «απεχθή εχθρό»; Ποια ήταν η αντίδρασή τους; Το ξέρετε όπως και εγώ, Μεγαλειότατε! Παρά τις συνεχείς κινητοποιήσεις, δεν κατάφεραν να συγκεντρώσουν μέσα σε 4 χρόνια πάνω από το 1/3 μιας στρατιωτικής ταξιαρχίας! 2.100 άντρες! Ούτε έναν παραπάνω! Οι 94 από όλους αυτούς θα πέθαιναν για τον σκοπό τους. Ένας νεκρός από την Ταξιαρχία Piron για 100.000 Βέλγους! Δύο νεκροί το μήνα καθ’ όλη τη διάρκεια του πολέμου!
Ποτέ δεν θα εντοπιζόταν στις τάξεις τους ένας Paul-Henri Spaak, που αν και νέος έλαμπε σαν το φεγγάρι, ούτε ένας τροπικός καυχησιάρης σαν τον De Vleeschouwer, αναμαλλιασμένος σαν τσαπουρνιά, ούτε ένας De Laveleye, ένας θορυβώδης ραδιοφωνικός τρομπετίστας που προτιμά να προσφέρει σάλιο και όχι αίμα! Ούτε ένας από αυτούς τους φοβερούς φυγάδες σαν τον D’ Ydewalle και τον Ryelandt (ο κουνιάδος του πολεμούσε στο Ανατολικό Μέτωπο) ή τον Ugeux. Όλοι βρίσκονταν στο άνθος της νιότης τους και έμειναν προσκολλημένοι στις λονδρέζικες αργομισθίες.
Πάνω από ποιον τάφο αυτών των αστείων υπουργών που σφύζουν από ζωή ή αυτών των χοντρών νέων που σπαταλούσαν δημόσιο χρήμα είχατε πάει ποτέ να προσευχηθείτε μετά το 1945, Μεγαλειότατε;

Εν τω μεταξύ, η ζωή δεν ήταν εύκολη στο κατεχόμενο Βέλγιο. Εκείνη την εποχή ο Spaak είχε γράψει το εξής: «Πιστεύαμε ότι ο Hitler θα ήταν ο αφέντης της Ευρώπης για 1000 χρόνια»!
Τον Μάιο του 1940, το Βέλγιο είχε ηττηθεί και βρισκόταν στο έλεος του διαμελισμού.
Οι Βέλγοι με το λογικό και ρεαλιστικό κάλεσμα του πατέρα σας, Μεγαλειότατε, είχαν αποφασίσει να «συνεργαστούν» (πάνω από το 90% το καλοκαίρι του 1940). Κάποιοι το έκαναν αυθόρμητα, όπως ο πρόεδρος του Σοσιαλιστικού Κόμματος, Henri de Man χαρακτηρίζοντας την ήττα του 1940 ως «ήττα – λύτρωση»! Άλλοι, απλά για να επιβιώσουν. Οι περισσότεροι το έκαναν ώστε, να ξαναζωντανέψει η πατρίδα τους που απειλούταν από τη διάλυση και τον μαρασμό.
Έπρεπε να αποδειχτεί χωρίς άλλη καθυστέρηση ότι, παρά την καταστροφή της χώρας μας, το θάρρος των νεαρών γιών της παρέμεινε ακέραιο και εμπλούτισε την ιστορία, την κουλτούρα και τη δόξα της. Επίσης, θα άξιζε να επανεμφανιστεί αυτό το θάρρος με τιμή στη νέα Ευρώπη που θα δημιουργηθεί αναπόφευκτα στο τέλος της σύγκρουσης.
Με αυτή τη σκέψη ξεκινήσαμε στις αρχές του Αυγούστου του 1941 για το Ανατολικό Μέτωπο. Για να βοηθήσουμε την Ευρώπη να σωθεί από την εισβολή ενός καταστροφικού κομμουνισμού. Αξιοποιήσαμε την ευκαιρία να αποκαταστήσουμε με τη θυσία μας, το δικαίωμα του λαού μας να ορίσει το πεπρωμένο του την επόμενη μέρα, ως ίσος προς ίσον, ως νικητής προς νικητή με το σεβασμό που επιβάλει ο ηρωισμός.
Αυτός ήταν ο λόγος που πολεμήσαμε, Μεγαλειότατε. Και για τον οποίο πέθαναν χιλιάδες συναγωνιστές μας.
Σίγουρα, η «συνεργασία» που είχε ζητήσει ο πατέρας σας γινόταν χρόνο με το χρόνο όλο και πιο δύσκολη. Ο πόλεμος έπρεπε να είναι σύντομος. Οι καιροί ήταν δύσκολοι. Η «Συνεργασία» ήταν μια σανίδα σωτηρίας για το Βέλγιο, που ήταν τοποθετημένη προς όλες τις κατευθύνσεις μέσα στη μανιασμένη θάλασσα του κόσμου των όπλων.
Κυρίως μετά την 21η Ιουνίου του 1941, η κομμουνιστική τρομοκρατία – αυτό το διεθνές μπλοκ του Stalin! – είχε εγκαταστήσει τον εκβιασμό της παντού.
Μόλις έφυγαν οι εθελοντές μας για το Ανατολικό Μέτωπο, ξεκίνησαν οι σοβιετικές επιθέσεις στο Βέλγιο και αλλού. Χιλιάδες συμπατριώτες μας – κυρίως ηλικιωμένοι, γονείς και παιδιά των στρατιωτών μας – επρόκειτο να δολοφονηθούν σαν δειλοί σε απομακρυσμένα χωριουδάκια, όπου βρίσκονταν απροστάτευτοι.
Η απαίτηση στις νομικές αρχές για δικαιοσύνη ήταν μάταιη. Το βελγικό δικαστικό σώμα έτρεμε μέσα στο μεσοφόρι του, φορώντας τη σκούφια του λοξά και φοβόταν σε μεγάλο βαθμό τα αντίποινα των δολοφόνων της Μόσχας. Με το στόμα να είναι ραμμένο και τη μύτη να είναι μούσκεμα από το φόβο, έθαψε βιαστικά τα αρχεία του στα μπουντρούμια!

Τα αυτοσχέδια αμυντικά μέτρα μετά από εκατοντάδες ατιμώρητες επιθέσεις ήρθαν πολύ αργά. Οι οπαδοί μας ήταν γενναίοι άνθρωποι, αλλά, για να πούμε την αλήθεια αγνοούσαν πλήρως το ενδεχόμενο ενός εμφυλίου πολέμου, ενώ οι κομμουνιστές γλεντούσαν ενθουσιασμένοι σαν χρυσόψαρα και ήταν σε επιφυλακή. Όπως και να ‘χει, οι δικοί μας θα είχαν 10 φορές περισσότερους πεσόντες σε σχέση με τους δολοφόνους τους κατά τη διάρκεια των τελευταίων μηνών της τραγωδίας.
Μέχρι το τέλος, το θάρρος, η επιμονή – και φυσικά οι αριθμοί – δεν έλειψαν ούτε στο ελάχιστο από τους οπαδούς μας που είχαν μείνει στη χώρα.
Τον Απρίλιο του 1944, όταν η Μεραρχία ‘’Wallonien’’ πέτυχε μια μεγάλη νίκη στο Cherkasy (Ουκρανία) διαλύοντας το νότιο σοβιετικό μέτωπο, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους των Βρυξελλών και πανηγύριζαν για τους στρατιώτες μας, όταν έκαναν παρέλαση στην πρωτεύουσα με τα άρματα μάχης να είναι στολισμένα με τεράστια στεφάνια από φύλλα βελανιδιάς. Δεν ακούστηκε ούτε μία εχθρική κραυγή από κάποιον «αντιστασιακό»! Δεν συνέβη το παραμικρό επεισόδιο! Εγώ προσωπικά, ήμουν εκείνες τις 2 ώρες της παρέλασης ένας προσφερόμενος στόχος κοντά στα σκαλιά του La Bourse και η μόνη ασπίδα που είχα ήταν τα 3 μικρά παιδιά μου! Το πλήθος που ζητωκραύγαζε μαζεύτηκε από 10 σειρές, σε 20 σειρές! Οι φωτογραφίες αυτής της μεγαλειώδους παρέλασης εξακολουθούν να υπάρχουν, Μεγαλειότατε και είναι μια αδιαμφησβήτητη απόδειξη της εκτίμησης του πλήθους της πρωτεύουσας απέναντί μας, χωρίς την ύπαρξη οποιουδήποτε αρνητικού στοιχείου! Και αυτό έγινε μόλις 5 μήνες πριν την άφιξη των αγγλικών και των αμερικανικών στρατευμάτων στις Βρυξέλλες, στις αρχές του Σεπτεμβρίου του 1944… Όταν είχε εξαλειφθεί κάθε κίνδυνος πιθανών αντιποίνων, ο υπεράνθρωπος Réfien ξεκίνησε το ηρωικό κυνήγι μαγισσών! Φυλακίστηκαν εκατοντάδες χιλιάδες άμαχοι και αντιμετωπίστηκαν με ανείπωτη αγριότητα, στοιβάχτηκαν σαν τα γουρούνια σε εμετικά κελιά ή τους έμπασαν στα κλουβιά των ζωολογικών κήπων. Άντρες που ξυλοκοπήθηκαν βάναυσα, χιλιάδες μητέρες που χωρίστηκαν από τα παιδιά τους, πολλά νεαρά κορίτσια του ρεξιστικού κόμματος που βιάστηκαν και ξεπουλήθηκαν για λίγα τσιγάρα σε Αμερικανούς νέγρους. Αυτά τα περιστατικά είχαν κατακεραυνωθεί πολλές φορές και κυρίως από τους πιο διορατικούς διανοούμενους του Βελγίου, όπως ο José Streel, ο Victor Meulenijser και ο Paul Herten. Επίσης, ένας άγιος ιερέας, ο Mgr Kerkhof (επίσκοπος της Λιέγης), ο οποίος το 1949 προσδιόρισε με άριστη ακρίβεια αυτή την «καταπίεση» λέγοντας το εξής: «Ήταν μια σκληρότητα που δεν είχε τίποτα χριστιανικό ή ανθρώπινο».
Μεγαλειότατε, θα ήταν δύσκολο για εσάς να έχετε αμφιβολίες για τις φρικαλεότητες που συνέβησαν εκείνη την εποχή, τώρα που η βελγική τηλεόραση πρόβαλλε τις εικόνες αυτή της τραγικότητας. Αυτές οι τηλεοπτικές εικόνες τρόμαξαν εκατομμύρια τηλεθεατές. Υπήρξε τέτοια θύελλα αντιδράσεων, με αποτέλεσμα να δοθεί εντολή να σταματήσει η μετάδοση αυτού

του αξιολύπητου ρεπορτάζ μετά από 6 εκπομπές για να σταματήσει το σκάνδαλο…
Σίγουρα, κάποιοι ανενημέρωτοι πατριώτες που ήταν πολέμιοι της «Συνεργασίας», είχαν αρχικά επικεντρωθεί σε αυτή την άγρια καταστολή. Αλλά αργότερα, οι περισσότεροι από αυτούς μετάνιωσαν για τη συμμετοχή τους σε αυτές τις αθλιότητες. Η αλήθεια είναι ότι έκαναν αυτό που ήθελαν οι κομμουνιστές, οι οποίοι συμπεριφέρθηκαν με λυσσασμένη εχθρότητα σε όσους συμμετείχαν στην ευρωπαϊκή Σταυροφορία κατά του μπολσεβικισμού ή ήταν υπέρ αυτής.
Κατά τη διάρκεια εκείνων των μηνών, οι κομμουνιστές του Βελγίου είχαν τον έλεγχο. Ένας Αντιβασιλέας μιας οπερέτας με ένα μπουκάλι ουίσκι στο χέρι, που καθόταν στην άδεια καρέκλα του Λεοπόλδου του 3ου έφυγε στο εξωτερικό. Προώθησε τους τρεις πιο ένθερμους κομμουνιστές ηγέτες σε θέσεις του Υπουργείου του Βασιλείου και μεταξύ άλλων έναν πρώην συντάκτη της Soir ονόματι Demany. Αυτός ο σταλινικός με το στριμμένο μάτι, έγραψε στο έργο του, «Mourir debout» (Πεθαίνοντας όρθιος) – που φρόντισε να μην το κάνει! – τις εξής ανθρωποφαγικές γραμμές: «Όλα τα μέσα επιτρέπονταν. Μας κυρίευε κάτι τρομερό, μια άσβεστη δίψα για αίμα. Αυτό το μίσος ενίσχυε τις πράξεις μας. Ονειρευόμασταν να γίνουμε μάρτυρες της σφαγής των προδοτών (''προδότες'' για τους κομμουνιστές!) και να απολαύσουμε το θέαμα των σπασμένων μούτρων τους».
Αυτές οι κραυγές ύαινας – τις οποίες αναπαράγω εδώ και πρέπει να αποτυπωθούν στη μνήμη όλων – αντιστοιχούσαν στα καλέσματα που είχαν γίνει για βασιλοκτονία. Ναι! Να γίνει βασιλοκτονία! Έτσι έλεγαν οι έξαλλοι σοσιαλιστές, όπως ο βουλευτής Charleroi Gailly.
Μεγαλειότατε, αυτός ο άνθρωπος, ούτε λίγο ούτε πολύ επιτέθηκε στον πατέρα σας. Ακόμα και σε εσάς, που εκείνη την εποχή ήσαστε ένα μικρό δελφίνι!
Επίσης, πρέπει να θυμόμαστε πάντα αυτά τα ακραία λόγια: «Ο Popol του Οίκου της Σαξονίας-Κόμπουργκ και Γκότα», φώναξε ο Gailly στη μεγάλη εκδήλωσή του στο Huy. «Θα δει το στεφανωμένο κεφάλι του να πέφτει από τα χτυπήματα της Διεθνούς». Προφανώς, ο «Popol» ήταν ο Λεοπόλδος ο 3ος! Και ο Οίκος της «Σαξονίας-Κόμπουργκ και Γκότα» ήταν το παλιό γερμανικό όνομα (πριν το 1914!) της οικογένειάς σας!
Ο Gailly πρόσθεσε φωνάζοντας το εξής: «Η εργατική τάξη θα πετύχει το στόχο της μέσω των όπλων και του αίματος, αφού δεν υπάρχει άλλος τρόπος πλέον για να καταλάβει ο ένας τον άλλο. Να σκοτώσει τον καπιταλισμό εκτελώντας τους αντιφρονούντες με επικεφαλής τον Λεοπόλδο. Όλες οι καπιταλιστικές βιομηχανίες μας πρέπει να σαμποταριστούν. Θα πάρουμε τα όπλα και θα αρπάξουμε τα εργαστήρια. Οι αντιφρονούντες θα τιμωρηθούν όπως είχε συμβεί το 1789 και το 1848. Θα οδηγηθούν στο ικρίωμα και τόσο ο Λεοπόλδος ο 3ος όσο και ο απόγονός του με τα εστεμμένα κεφάλια δεν θα ξεχάσουν ποτέ ότι κατά τη διάρκεια μιας λαϊκής επανάστασης, θα αφήσουν τα στέμματά τους στα σκαλιά του ικριώματος».

Ποιος ήταν αυτός ο «απόγονος» Μεγαλειότατε, αν όχι εσείς;
Είναι επιεικώς γελοίο να επισημάνουμε ότι αυτές οι δημόσιες δηλώσεις για εγκλήματα και βασιλοκτονίες δεν αποτέλεσαν ποτέ αντικείμενο αντίδρασης από τη μεριά της δικαστικής εξουσίας! Αντιθέτως! Οι υποψήφιοι βασιλοκτόνοι είχαν παράσημα από την ωμοπλάτη μέχρι τα γόνατα σαν τους Σοβιετικούς στρατηγούς!
Όσον αφορά τον πατέρα σας, Λεοπόλδο τον 3^{ο} ο οποίος επιδοκιμάστηκε το 1951 από τη συντριπτική πλειοψηφία των Βέλγων (το 57% των ψηφοφόρων!), τα κόμματα αποφάσισαν αυθαίρετα να τον απομονώσουν και να τον καταδικάσουν να σωπάσει για πάντα! Η αυλαία έπεσε πάνω του σαν καταπακτή.
Ήταν η στιγμή όπου το σώμα είναι ντυμένο μια μεγάλη στολή Αντιστράτηγου η οποία ράφτηκε βιαστικά. Ανεβήκατε στον βασιλικό θρόνο, διότι η θέση είχε αδειάσει αμέσως!
Έκτοτε, κάνετε το καθήκον σας με αξιοπρέπεια, χωρίς υπερβολές.
Ο αρχηγός του βελγικού Κράτους πηγαίνει από εδώ και από εκεί, αλλά δεν πέφτει.
Εσείς προσωπικά, σταθήκατε τυχερός. Αν ξαναδιαβάζαμε τις ακραίες δηλώσεις του Demany και του Gailly, η μοίρα σας θα μπορούσε να ήταν χειρότερη. Σε όλη αυτή την περιπέτεια, ήσαστε ο μόνος που τα πήγε αρκετά καλά. Δεν είναι αλήθεια; Είσαστε ένα ήσυχο μέλος της βασιλικής διακόσμησης. Δεν ενοχλείτε και για αυτό το λόγο, είσαστε αγαπητός σε όσους είναι ειλικρινείς. Έχετε μια υπέροχη σύντροφο. Με καπέλο ή γυαλιά, ανφάς ή προφίλ, είσαστε ένα στολίδι για εκατομμύρια γραμματόσημα. Ως προς το οικονομικό επίπεδο, φτάνετε άνετα στο τέλος κάθε μήνα χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια.
Κάθε χρόνο κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, είσαστε ο γείτονάς μου στην Costa del Sol! Αλλά εσείς πηγαίνετε εκεί ως παραθεριστής και όχι ως εξόριστος!
Παρόλα αυτά, τα 40 χρόνια που ακολούθησαν μετά την ηχηρή εκθρόνιση του Λεοπόλδου του 3^{ου} δεν κατάφεραν να ανοίξουν τα μάτια των ημίτυφλων Βέλγων του 1945, ούτε τους τσιμπλιασμένους όμοιούς τους στη λεγόμενη απελευθερωμένη Ευρώπη.
Για περίπου 50 χρόνια ο κομμουνισμός, ο νικητής του 1945 κατάφερε να υποτάξει τον κόσμο με τον εκβιασμό του. Κρατούσε κάτω από την τρίαινά του 400 εκατομμύρια ανθρώπους. Ο περίφημος «ψυχρός πόλεμος» παρέμεινε παγερά σταθερός μέχρι το 1991. Δεν κινητοποιήθηκε ποτέ ούτε μία «δημοκρατία». Κανένας δεν κούνησε το δάχτυλό του για να αλλάξει αυτή την κατάσταση. Η αποκάλυψη της σταλινικής σφαγής χιλιάδων νεαρών Πολωνών αξιωματικών στο Κατίν, η συντριβή της Βουδαπέστης και της Πράγας από τα σοβιετικά άρματα, η υποδούλωση δεκάδων λαών που κράτησε μέχρι το 1989 προκάλεσαν στο δημοκρατικό στρατόπεδο μόνο έναν καταιγισμό από μπλα-μπλα.
Ωστόσο, ένας Θεός ξέρει αν το «δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση» παρουσιάστηκε επιδεικτικά ως το απαραβίαστο δικαίωμα των ενάρετων δημοκρατιών!

Αυτό εφαρμόστηκε – μόνο μια φορά μέσα σε 45 χρόνια! – κατόπιν εντολής των Αμερικανών το 1990, με την εμπλοκή τους στην ανόητη ιστορία του Κουβέιτ για το πετρέλαιο, όπου η δημοκρατία μετρούσε λιγότερο από ένα κουνούπι στην απέραντη Σαουδική έρημο.
Πέρα από αυτό, η αδράνεια των δημοκρατιών από το 1945 έως το 1991 ήταν απόλυτη, καταδικάζοντας 400 εκατομμύρια ανθρώπους να ζήσουν σαν δούλοι στην ΕΣΣΔ και στην ανατολική Ευρώπη.
Τι έκανε η λεγόμενη «δημοκρατική» Ευρώπη, τι έκανε η Αμερική με το Άγαλμα της Ελευθερίας για να τους ελευθερώσουν;
Αυτοί οι λαοί, κατάφεραν μετά από πολλές ταλαιπωρίες να απελευθερωθούν από τη σοβιετική μάστιγα όταν έσπασαν τα ατσάλινα δεσμά που τους έπνιγαν και τους κρατούσαν δέσμιους από το 1917 έως το 1945. Είναι αυτοί και μόνο αυτοί οι γενειοφόροι που με την πενιχρή δύναμη της απελπισίας, έριξαν τα αγάλματα των τυράννων τους στα πεζοδρόμια των δημόσιων πλατειών. Πείτε μου, Μεγαλειότατε, τι έκαναν οι «δημοκρατίες» κατά τη διάρκεια αυτών των απανωτών απελευθερώσεων; Απολύτως τίποτα! Οι πολιτικοί Ποντίφικες γελούσαν στο βωμό της δημοκρατίας, ενώ έψελναν στη Λειτουργία!
Υπάρχουν μόνο δύο λέξεις για να χαρακτηρίσετε την αντιμετώπισή τους απέναντι στην υποδούλωση 20 λαών από τους Σοβιετικούς, που είναι οι εξής: Δειλία και προδοσία! Προδόθηκαν 400 εκατομμύρια δυστυχείς άνθρωποι από τις «δημοκρατίες»! Προδόθηκαν άνανδρα!
Δεν τελείωσε ακόμα. Το καλοκαίρι και το φθινόπωρο του 1991 είδαμε την Κροατία να ακρωτηριάζεται και να καταστρέφεται για μήνες από τα τανκς της Γιουγκοσλαβικής τυραννίας, η οποία παρέμεινε κομμουνιστική.
Η Ευρώπη αναλώθηκε σε φλυαρίες κατά την διάρκεια των συγκεκριμένων μηνών. Στειρότητα. Ανηθικότητα. Εν ολίγοις, η ομολογία της ανικανότητας…
Οι δημοκρατικοί «Διαφωτιστές» του 20ού αιώνα δεν θα πουν ποτέ ξεκάθαρα με ποιους όρους, όχι μόνο απέτυχαν να υπερασπιστούν τα έθνη που υποδουλώθηκαν από τους Σοβιετικούς, τους οποίους κολάκευαν σε μεγάλο βαθμό. Κολάκευαν τους τυράννους αυτών των λαών! Και αυτό μέχρι χτες…
Το γιόρτασαν ανοιχτά.
«Χτύπησε το ρολόι της Ιστορίας, ήρθε η ώρα των Σλάβων», ανακοίνωσε ο διευθυντής της Le Monde, Beuve-Mery όταν υπεγράφη στο Potsdam η παράδοση της Ανατολικής Ευρώπης στον Stalin!
Ο συνάδελφός του, André Pierre επαίνεσε ξεδιάντροπα το αφεντικό των γκουλάγκ λέγοντας ότι, «Ο δυτικός κόσμος μπορεί να συμφωνήσει με την ευχή εκατομμυρίων ανθρώπων, που του εύχονται από παντού (του Stalin) να ζήσει για πολλά χρόνια ακόμα».
Δεν ήταν απλά πολύ καλό, έπρεπε να διαρκέσει κιόλας! Μακάρι να κρατήσει για πάντα!
Ο Sartre, ένας προφήτης ανάμεσά σε όλους, με το ξεχαρβαλωμένο μάτι και τα υγρά ρούχα, χαρακτήρισε τον Stalin ως «ιερό»! Όποιος διαφωνούσε με τον μαρξισμό του ήταν ο απόλυτος ανόητος. Έγραψε ψυχρά ο Sartre ότι, «Ο

μαρξισμός είναι ο ανυπέρβλητος ορίζοντας της σκέψης. Όσοι του ασκούν κριτική είναι σκυλιά».
Ε βέβαια! Σκυλιά!
Ο Mitterrand, που ήταν πρόεδρος κατά τη διάρκεια της κατάρρευσης της 5ης Γαλλικής Δημοκρατίας, δεν υπήρξε λιγότερο φλύαρος. Το 1975, επικρότησε μπροστά σε ένα μικρόφωνο το μεγαλείο του σοβιετικού κομμουνισμού: «Ένας λαός που εδώ και 50 χρόνια ξαναφτιάχνει σιγά σιγά τη ζωή του, μας ενδιαφέρει και μας συναρπάζει. Ειδικά όταν η επανάστασή του έγινε μέσω δικών μας αναλύσεων».
Με λίγα λόγια, η Marianne και τα κομούνια ήταν ξαδέλφια! Τρυφερά ξαδέλφια! Και από τη γαλλική πλευρά, κατάπληκτα ξαδέλφια!
Ξαδέλφια ή κατεργάρηδες;…
Η Δεξιά δεν ήταν λιγότερο ένθερμη ως προς τις φιλοφρονήσεις. Την ίδια χρονιά, είδαμε τον κ. Giscard d'Estaing να πηγαίνει στη Μόσχα, όπου επισκέφτηκε τον τάφο του Lenin και κατέθεσε ένα στεφάνι με τριαντάφυλλα! Δεν αρκούσαν τα απλά τριαντάφυλλα! Έπρεπε να είναι κόκκινα τριαντάφυλλα! Κόκκινα σαν το αίμα των εκατομμυρίων θυμάτων της σοβιετικής σκλαβιάς!
Οι Βέλγοι, Μεγαλειότατε, δεν έκαναν τίποτα λιγότερο.
Ήξεραν μόνο να σκεφτούν πώς θα ευχαριστούσαν τον Stalin, ο οποίος κυνήγησε λυσσαλέα όλους όσους είχαν προσπαθήσει από το 1941 έως το 1945 να βάλουν τέλος στην κυριαρχία του.
Επινοήθηκαν οι πιο ασυνήθιστοι αφορμές για να μας μπερδέψουν.
Όσο παράξενο και να φαίνεται στη σημερινή εποχή, το μεγάλο αδίκημα που καταλογίστηκε στους στρατιώτες μας και στις οικογένειές τους ενώπιον των κατασταλτικών δικαστηρίων για την περίοδο 1941 – 1945, ήταν η αντισοβιετική συμπεριφορά τους! Ο βασικός λόγος της θανατικής καταδίκης, που έγινε ερήμην μου – μέσα σε 15 λεπτά, χωρίς κλήση, χωρίς υπεράσπιση! – ήταν τυπική: «Πολέμησε εναντίον ενός συμμάχου του Βελγίου».
Ιστορικά, ήταν μια μεγάλη γκάφα. Τον Μάιο του 1941, λίγες εβδομάδες πριν ξεσπάσει ο πόλεμος στο Ανατολικό Μέτωπο, ο Stalin που κορόιδευε τους Βέλγους σαν να είναι πτώματα γερασμένων φωκιών που βρίσκονται σε έναν πάγο, είχε διακόψει αιφνίδια τις διπλωματικές σχέσεις με το Βέλγιο! Και είχε διώξει από τη Μόσχα τον Βέλγο πρεσβευτή σα να ήταν ένας βρωμιάρης!
Μιλάτε για «σύμμαχο»!
Έτσι, οι αναμενόμενες καταδίκες μας που συντάχτηκαν από τους δικαστές για μαύρες φυλές, ήταν ιστορικά ψέματα.
Μια τελευταία ερώτηση, Μεγαλειότατε. Τι έκαναν μετά το 1989, ναι, τι έκαναν οι τρομοκρατημένες δυτικές «δημοκρατίες» για να διορθώσουν την επική γκάφα που έκαναν στη ζωή του σύμπαντος, η οποία ήταν η κυριαρχία των Σοβιετικών για ¾ του αιώνα;…
Οι 20 λαοί της Ανατολής που μόλις πέταξαν τις αλυσίδες τους, δεν έλαβαν ποτέ τον παραμικρό προσανατολισμό για μια νέα ζωή ούτε το 1990, ούτε το 1991.

Τι θα μπορούσαν να τους προσφέρουν οι «δημοκρατίες» εκτός από κοινότοπες που απέτυχαν παντού. Μετά από 40 χρόνια, η Ενιαία Αγορά τσαλαβουτά συνέχεια μέσα στην ανακρίβεια, την απροθυμία, τις αντιφάσεις και φυσικά τα μπαμπέσικα χτυπήματα! Οι δυτικές χώρες, που είναι ψυχικά κενές οδηγούνται στον οικονομικό μαρασμό, στην κοινωνική αναρχία και στην εισβολή εκατομμυρίων ρακένδυτων ξένων από όλες τις πλευρές.

Η δημοκρατική στροφή μετά το 1990 ήταν κυριολεκτικά τόσο κυνική και εντυπωσιακή, με αποτέλεσμα οι θεατές να μείνουν άφωνοι.

Αυτές οι «δημοκρατίες» έδιναν συγχωροχάρτια για τις φρικαλεότητες των Σοβιετικών. Τους επαινούσαν και τους θαύμαζαν!

Μετά την απελευθέρωση των εξοργισμένων λαών, εμφανίστηκαν ξαφνικά κάποιοι χτεσινοί να καταδικάζουν τον Stalin και τον Lenin, αυτούς τους τρομερούς δεσπότες! Μόλις τελείωσε η υπόθεση των Σοβιετικών, έλεγαν όλοι προκάλεσαν ταραχές, καταστροφές και σφαγές!

Αλλά γιατί δεν τα έλεγαν πρωτύτερα όλα αυτά;

Γιατί οι γλώσσες τους είχαν κολλήσει εδώ και τόσα χρόνια;

Ξαφνικά ξεκόλλησαν, όταν πλέον δεν υπήρχε νόημα! Όταν έγινε κομμάτια ο σοβιετικός κομμουνισμός!

Στην πραγματικότητα, το πρόβλημα είναι κάτι άλλο.

Ο σύγχρονος κόσμος απειλείται με θάνατο από δύο τέρατα. Από τη μία, είναι ο κομμουνισμός ο οποίος εκμηδενίστηκε από την πρώτη μέρα μέσω της οικονομικής εκτροπής, που είναι ο μαρξισμός. Από την άλλη, ο υπερ-καπιταλισμός εξουθενώνει τον άνθρωπο και τον οδηγεί στον κοινωνικό εγωισμό, στην απεριόριστη κερδοσκοπία και στον αμοραλισμό του χρήματος που έχει γίνει ο μόνος διαχειριστής της μοίρας του ανθρώπου.

Αξίζει τον κόπο να διαλύσουμε το ένα, μόνο αν διαλύσουμε και το άλλο, αντί να το κάνουμε αυτή τη στιγμή. Ο χρόνος είναι ο παγκόσμιος διαιτητής.

Αυτές οι δύο αφύσικες αιρέσεις, πρέπει να αντικατασταθούν από ένα απελευθερωτικό σύστημα που θα φέρει στην ανθρωπότητα την κοινωνική δικαιοσύνη, η οποία θα βασίζεται στην ισορροπημένη συνεργασία μεταξύ των τάξεων, στην εργασιακή αξιοπρέπεια, στο σεβασμό προς τον άνθρωπο που είναι το βασικό ζήτημα.

Δεν θα βοηθήσει η στροφή από τη Μόσχα στη Νέα Υόρκη. Ποιος μπορεί να μας πει ότι η Νέα Υόρκη με τον θεοποιημένο χρυσό της, την απανθρωπιά της, την περηφάνεια της κυριαρχίας της και την οικονομική χρεοκοπία που την περιμένει δεν θα εκραγεί και αυτή μια μέρα, σαν ένας τρελός γαλαξίας;…

Επίσης, ο κόσμος που πιστεύει ότι είναι ελεύθερος, δεν απελευθερώνεται ποτέ. Απλά έχει βάλει τη μύτη του μπροστά στην άβυσσο.

Εμείς, τουλάχιστον, φέραμε πριν από τον Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο στην ανθρωπότητα, η οποία ήταν εξίσου διχασμένη σε δύο ανθυγιεινά δόγματα. Φέραμε ένα κοινό δόγμα, μια δίκαιη τάξη και μια πίστη. Από το 1933 έως το 1939, ένα μέρος της Ευρώπης από τη Βαλτική μέχρι τη Σικελία διαπίστωσε ότι, μέσω της συνεργασίας μεταξύ των τάξεων μπορεί να διαμορφωθεί μια

καινούργια, οργανωμένη και πλούσια κοινωνία όπου όλοι οι άνεργοι είχαν ξαναβρεί εργασία, όπου ο αγρότης και ο εργάτες είχαν ξαναγίνει αξιοπρεπείς συνεργάτες του έθνους, όπου η οικογένεια απολάμβανε υποστήριξη, όπου ένα φλογερό ιδανικό ενέπνεε και καθοδηγούσε τα μέλη της κοινότητας.
Η επιθυμία να αντικατασταθεί η συστηματική τυραννία της Μόσχας με αυτές τις αξίες, είναι ο μόνος παράγοντας που δικαιολογεί τις ηρωικές μάχες του Ανατολικού Μετώπου.
Ποιος άλλος συνδύασε σε τέτοιο βαθμό το καθήκον του στρατιώτη με την κλίση στη μεταρρύθμιση εκτός από εμάς; Τι άλλαξαν οι άλλοι; Ποια κοινωνική επανάσταση έφεραν; Τι κέρδισαν οι εκατομμύρια «απελευθερωμένοι» της Ανατολής από τη νίκη των «δημοκρατιών» το 1945; Έμειναν υπόδουλοι για μισό αιώνα στις φυλακές, στα γκουλάγκ, στις εκτελέσεις μέσα στον κολασμένο κόσμο των Σοβιετικών.
Λοιπόν, Μεγαλειότατε, εμείς, οι στρατιώτες του Don, του Καυκάσου και της λίμνης Ilmen, πολεμήσαμε εγκαίρως εναντίον του κομμουνισμού και τελικά τον είδαμε να καταρρέει! Και θα έπρεπε να συνεχίσουμε να τον πολεμάμε! Ακόμα και τώρα που έχουν γκρεμιστεί τα αγάλματα των τυράννων και τα μπρούτζινα μουστάκια τους έχουν βυθιστεί στη λάσπη των εγκλημάτων τους;…
Αυτοί αντιμετώπισαν τους ήρωές μας που πολέμησαν στο Ανατολικό Μέτωπο ως παρίες, αμαυρώνοντάς τους παρόλη τη σκληρή ήττα τους, τους φυλάκισαν για χρόνια και ήταν απαίσιο. Αυτή η ατίμωση προς τους ένδοξους ηττημένους, εξακολουθεί να υπάρχει στο Βέλγιο ακόμα και σήμερα.
Αντιλαμβάνεστε Μεγαλειότατε ότι, αυτή τη στιγμή το βασίλειό σας είναι η μόνη χώρα στον κόσμο που δεν χορήγησε ποτέ την παραμικρή αμνηστία στους ηττημένους του Β' Παγκοσμίου Πολέμου;…
Βέβαια, ποιος θα μπορούσε να φανταστεί ότι μικροπρεπείς και εριστικοί πολιτικοί χωρίς ορίζοντες, θα τολμούσαν να ξεστομίσουν στις Βρυξέλλες, μέσα στο Κογκρέσο την αποκαταστατική φράση: «Οι Φλαμανδοί και οι Βαλλόνοι εθελοντές του Ανατολικού Μετώπου υπηρέτησαν την Πατρίδα τους»;…
Θεέ μου, αυτό θα ήταν το δίκαιο! Και είναι σαφές ότι η δικαιοσύνη έχει αργήσει πολύ!
Παρόλα αυτά, δεν υπάρχει λόγος να έχουμε την ψευδαίσθηση ότι θα μπορούσαν να υπάρξουν αναλαμπές που θα επηρέαζαν τους μύωπες νάνους, οι οποίοι βρίσκονται συνεχώς χαμένοι μέσα σε ένα τούνελ!
Τουλάχιστον εσείς, Μεγαλειότατε, στρέψατε το βλέμμα σας στους καλύτερους συμπατριώτες σας – εν πάση περιπτώσει τους πιο αντικειμενικούς, όπως αποδεικνύει η σημερινή Ιστορία! – θα τους χορηγήσετε αμνηστία – ένας όρος, που από μόνος του είναι επιεικώς απρεπής και ηθικά αποδεκτός στον ελάχιστο βαθμό –, αυτή την αμνηστία που χορηγείται παντού εδώ και πολύ καιρό στους βετεράνους του Ανατολικού Μετώπου;
Θα αποκαταστήσετε μετά από 46 χρόνια την τιμή τους, την ταυτότητά τους και την περιουσία τους ως αποζημίωση που δικαιούνταν εξαρχής για το αξιοθαύμαστο θάρρος τους ως στρατιώτες;

Θα περιμένετε, Μεγαλειότατε, η ταλαιπωρημένη Φλάνδρα να απαιτεί εδώ και δεκαετίες αυτή την ελεημοσύνη και μια μέρα να δηλώσει ανεξάρτητη, όπως έκαναν η Εσθονία, η Λετονία, η Λιθουανία, η Λευκορωσία, η Ουκρανία, η Μολδαβία, η Γεωργία, η Αρμενία και πόσοι άλλοι λαοί, των οποίων η υπομονή έχει εξαντληθεί; Η ιδέα των ανεξαρτητοποιήσεων απλώνεται παντού, χωρίς όρια. Η Φλάνδρα, που εκπροσωπεί την συντριπτική πλειοψηφία του βελγικού λαού θα δεχτεί να βλέπει το ποδοπάτημα της τιμής των στρατιωτών της που πολέμησαν στο Ανατολικό Μέτωπο και να αντιμετωπίζονται ως απολωλότα πρόβατα στη χώρα που έκαναν τόσες θυσίες για να τη σώσουν;…

«Μικρή χώρα, μικροί άνθρωποι», είχε πει κάποτε ο Βασιλιάς Λεοπόλδος ο 2^{ος} για τους Βέλγους. Είχε υποστεί τις μικροπρέπειές τους περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον.

Πέρα από το 1991, Μεγαλειότατε, θα επιτρέψετε να έχει ακόμα το δίκαιο με το μέρος της αυτή η τεράστια ιστορική άγνοια και το 1992;…

Εσείς, που πρόσφατα αφήσατε για λίγες μέρες το στέμμα σας στο βασιλικό γκαράζ, ώστε να μη χρειαστεί να εγκρίνετε έναν νόμο για τις αμβλώσεις, θα έχετε το θάρρος να επαναλάβετε αυτή την κίνηση για να αποκαταστήσετε ιστορικά αυτές τις τεράστιες αδικίες;

Τι περιμένετε, Μεγαλειότατε για να πάρετε ένα μεγάλο σφουγγάρι και να καθαρίσετε τη χώρα σας – ωραίο το τελευταίο! – από τις μνησικακίες, τις απέχθειες, τα μίση που ωρίμασαν σε ένα πικρόχολο παρελθόν εδώ και μισό αιώνα;

Πολλοί συναγωνιστές μας, έχουν ήδη αφανιστεί. Οι επιζώντες θα παραμείνουν για πολύ καιρό ακόμα θύματα της δυστροπίας και της ανοησίας;

Σε τι οδηγεί αυτή η δυστροπία;

Θα επαναλαμβάνονται συνέχεια οι ίδιες παλιές διηγήσεις, που είναι τόσο φθαρμένες όσο τα παλιοπάπουτσα του Μαθουσάλα για τους Εβραίους στους θαλάμους αερίων με 30, 50, 110 άτομα ανά τετραγωνικό μέτρο; Ή για τους δισεκατομμύρια αντιστασιακούς των Βρυξελλών με τα ένδοξα οδοφράγματά τους, που αντιμετώπισαν τους Τεύτονες;

Δηλητηριάζεται το μέλλον με αυτές τις ακούραστες επαναλήψεις – ενώ αρνούνται κατηγορηματικά την αναγνώριση των δικαιωμάτων τρίτων προσώπων – των υπερβολών και τον ψεμάτων. Το μέλλον της Ευρώπης θα είναι δύσκολο. Τον επόμενο αιώνα, θα αποτελούμε μόνο το 6% του συνολικού πληθυσμού. Θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε μεγαλύτερους κινδύνους. Όλοι οι Ευρωπαίοι θα δυσκολευτούν πολύ για να επιβιώσουν. Λοιπόν, θα συνεχίσουμε να μαχαιρώνουμε ο ένας τον άλλον πισώπλατα;

Μακάρι να αποφευχθεί αυτή η περαιτέρω εξασθένηση και θα ήταν απαραίτητο να εξαλειφθούν οι μακροχρόνιες αντιθέσεις του παρελθόντος, ώστε να γίνουμε δυνατοί και να κινητοποιηθούμε ξανά! Από τη στιγμή που υπάρχει άρνηση για χορήγηση αμνηστίας – όπως κάνει το Βέλγιο – εδώ και 50 χρόνια, έχουμε να κάνουμε με ένα στείρο νταηλίκι.

Και συγχρόνως, όταν η Ευρώπη απειλείται από πολλούς παράγοντες, είναι μια πολιτικά αυτοκτονική συμπεριφορά.

Μεγαλειότατε, εσείς και εγώ, είμαστε Χριστιανοί. Αργά ή γρήγορα, θα μας βρει ο θάνατος που κατατρώει τη ζωή αργά και ύπουλα ή ξαφνικά με το θόρυβο των δυνατών και πένθιμων τυμπάνων του.
Για εσάς και για μένα, ο θάνατος είναι ο Θεός.
Θα έρθει η ώρα που θα πρέπει να γίνει ο απολογισμός. Τον αγαπήσαμε αρκετά Το Θεό; Και μέσω Αυτού, αγαπήσαμε πραγματικά τους ανθρώπους;
Ποια θα ήταν η αντίδρασή σας, Μεγαλειότατε απέναντι στους ηρωικούς στρατιώτες μου, στους εκατοντάδες χιλιάδες «καταραμένους» Φλαμανδούς και Βαλλόνους που βίωσαν όλες αυτές τις διώξεις μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο; Η αντίληψή σας για την ανθρώπινη αδελφοσύνη; Η υπηρεσία σας για τη χριστιανική φιλανθρωπία;
Πρόσφατα, βγήκατε από το νοσοκομείο μετά από μία σοβαρή χειρουργική επέμβαση, που έγινε με επιτυχία. Είμαι ευτυχής για αυτό και σας συγχαίρω, αλλά θα πρέπει να κάνετε κάποιες ερωτήσεις στον εαυτό σας κατά τη διάρκεια αυτών των αγωνιωδών ημερών. Θα περιμένω την απάντησή σας.

Μεγαλειότατε, σας χαιρετώ όπως χαιρετούσα ως άντρας προς άντρα τον δυστυχή πατέρα σας όταν με είχε υποδεχτεί παλιότερα.

Léon Degrelle

Louter La Modernité

Léon Degrelle (1906 – 1994)